

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

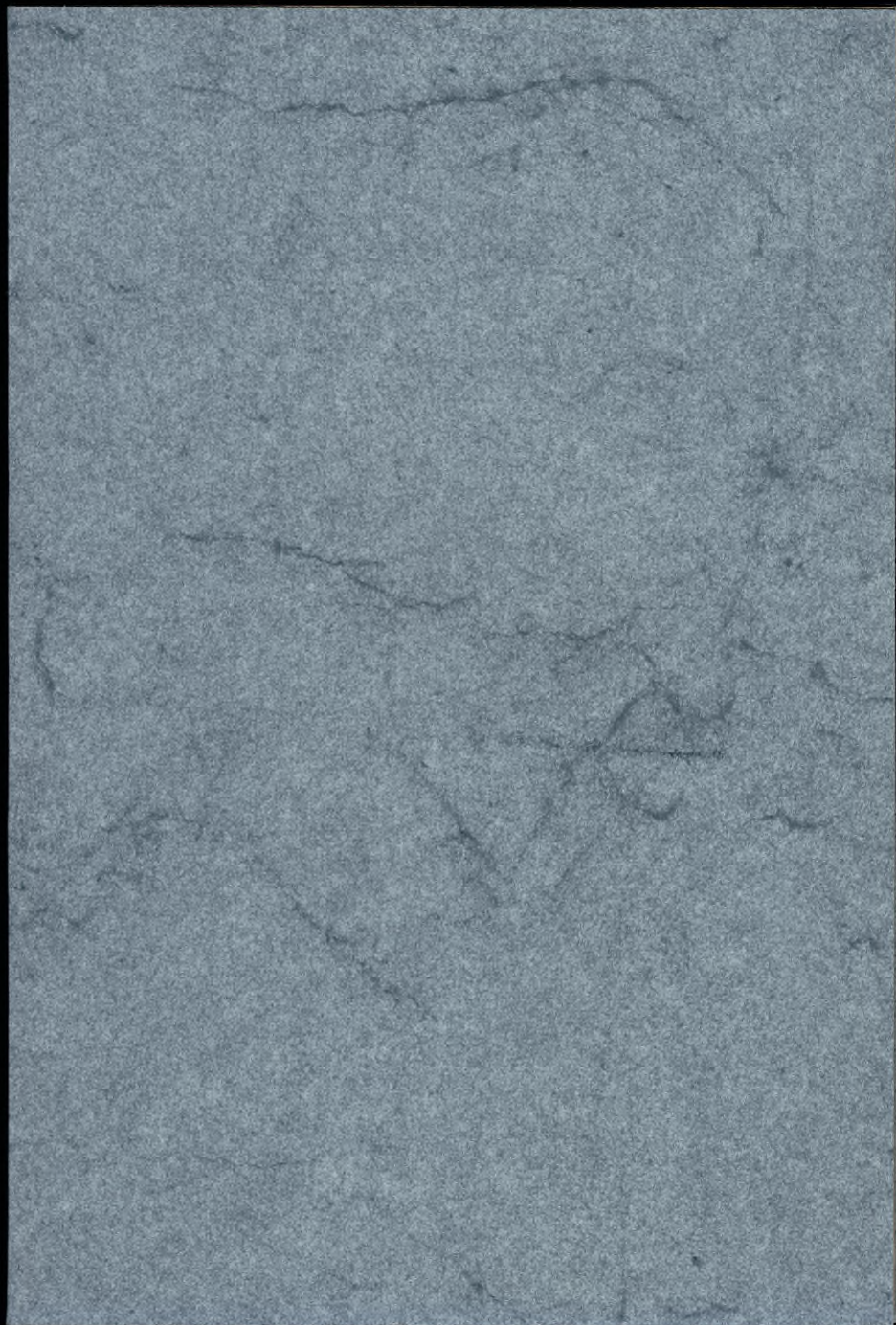
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

*And. Linn
So.*

SONNETTER

I

C DUR.

Car. V. E. Morén.

STOCKHOLM

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1882.

1874

1875

SONNETTER

I

C DUR.

[av. V. E. Norén]

STOCKHOLM
IVAR HÄGGSTRÖMS BOKTRYCKERI
1882.

THE

THE

THE

THE

THE

Tillegnan.

Jag sjunger icke några stolta visor;
 I C Dur låter jag sonnetten gå.
 Åt dem, som blomsterdoft ej rätt förstå,
 Jag bjuder ut en knippa vårrädisor.

Mähända blicka ett par ärenprisor
 Ur knippan fram med spåda blommor blå,
 Som någon granskare kan hitta på,
 Om han ej sårar sig på dolda flisor.

Se der är allt! Det är en ringa skörd.
 Till torgets rika blomstermarknad förd,
 Skall knippan falla någon der i smaken?

Hvem vet? Hon måste ryckas upp ändå
 Att lemna plats för några blommor små,
 Som i min drifbänk knoppas — det är saken.

Stormen.

Till en fullmäktig.

F ar fort du, stränge herre, och bryt ned,
 Hvad flit och kärlek många år planterat!
 Då fritt du rasat och din kraft proberat,
 Den timma slår, då du dig sjelf blir led.

Du bättre gjort att lemna oss i fred;
 Godtyckets lag har aldrig väl regerat.
 En skicklig hand re'n sorgligt okulerat
 Hvar bruten stam, som du har vräkt på sned.

Än öfver hedar traska dock ej trollen,
 Än tusenstammig skog står välbehållen,
 Än kanske hjelpas kan, hvad ondt du gjort.

Men ockra ej på nattens mörka timmar,
 Tills ur det svarta molnet blixten glimmar
 Och tänder lågor, som förtära fort!

Den svenske soldaten.

Att mod jag har, tör ingen vilja neka;
Den gamla kraften fins nog också kvar.
Men något fins, som ej soldaten har;
Han har ej lust med landets välfärd leka.

Må hvem som vill den fala handen smeka,
Som girigt slutes för sitt lands försvar!
Jag kan det ej, fast stilla jag fördrar,
Som pligten bjuder mig, att svenskar tveka.

Förr lärde tysk och ryss af mig att slåss,
Nu prutar bonden, när de le åt oss,
Som kunna falla blott, men icke segra.

Vet dock, du svenske man, när timman slår
Att våldet möta och jag ordern får,
Då skall jag icke tveka, icke vägra!

Verldsomsegling.

På upptäcktsfärd att nya länder finna
 Den djerfve mannen plöjer hafvets ban.
 I kamp med stormen på sin ocean,
 Han går att guld och hjelterykte vinna.

Ett högre mål gaf lifvet dock att hinna.
 Ej sökt af hjälten, fast vid bragder van,
 Det nåddes blott af hemmets pelikan,
 Utaf den älskande och ädla qvinna.

I häfden ej du finner hennes namn;
 Men när om qvällen trött du lemnat plogen,
 Du finner ro och hopp i hennes famn.

Hon ordnar ljuf sin makes hufvudgård.
 För äran blott att vara öm och trogen
 Hon kretsar glad kring hemmets lugna verld.

Den yngsta.

Kom i min famn, du lilla kära barn!
 Räck mig din mun, just nu af mamma tvättad!
 Jag låg, af bokförstånd så öfvermåttad —
 Då kom attacken, inledd af fanfarn.

Du snärjer mig i dina armars garn;
 Men se'n ceremonien är förrättad,
 Du vill af starka armar varda lättad
 Och hisna högt i tak, du lätta flarn.

Nå, lilla pladderska, hvad kan du stamma?
 Sjung nu din visa här för mig och mamma
 Och klappa händerna, som du är van!

Se'n må du gerna mig i skägget nypa
 Och lära mig, hur man får vackert krypa,
 Tills man på stadig fot kan gå sin ban.

Harligt.

Hur oförlåtligt! Hvem har elden tändt
Här midt i skogen och den lemnat sedan?
Se, här i marken brinner det ju redan:
Aj, aj! Hvad kunde icke här ha händt?

Det fattas blott, att vinden, nu sig vändt
Och friskat i bland löf och barr här nedan,
Så hade granen snart fått känna svedan
Och all vår högskog i en blink förbränt! —

Hur mången, öfver hvilken blommor strös,
Ger ej bland folkens massor elden lös,
Ja, binder facklan sjelf vid klon af örnen,

Och tänker, när han ser den ringa brand,
Att ingen fara fins för stad och land,
Tills huset brinner re'n i alla hörnen!

Grodan.

Hur likt en menska denna groda simmar!
 Kan filosofiskt ned på djupet gå,
 Men flyter likväl heldre ofvanpå,
 Der hon kan uppblåst qväka hela timmar.

Med djupt förakt hon ser, hur mygget stimmar:
 Så se de store alltid på de små!
 Att riktigt njuta tror hon sig förstå
 Och knorrar mot en sol, som vänligt glimmar.

Min goda groda, en gång halft en fisk,
 Ditt snille vann ej på metamorphosen,
 Som har sin förmon, men också sin risk.

En liten mygga må väl sjunga glad,
 Fast hon har bara sol och luft i påsen
 Och icke trives uti gyttjebad!

Den inbundne.

Han tycker om att bära yfvig lugg,
 Ty saker röjas bakom den gardinen.
 När glömde denne man väl disciplinen,
 Som aldrig skrattar — fast han ler i mjugg?

Han sitter så anständig i sin glugg
 Med helgonglorian och den ljufva minen.
 At stackars blinda riktar han karbinen
 Och gjuter balsam öfver egna hugg.

Han hålles fram som ett så rart exempel,
 Bär ock gudaktighetens trygga stämpel
 Och är en stilla, är en fridens man.

Det är hans konst att vara lugn och värdig,
 Och därför verdens dom är redan färdig:
 Förträfflig, utmärkt — ty han är så sann.

Insektslådan.

En brokig mängd af både stort och smått!
 En kyrkogård med döden* sjelf i toppen!
 Hvar individ bär tyst en nål i kroppen
 För att beteckna, att sitt mål han nått.

Man röjer lätt, hvad prof en hvar består:
 En sträcker vingen än mot rosenknoppen,
 En öppnar käkarne mot hela troppen,
 En annan sitter och funderar blott.

En tyckes tro, han hittat nyss ett korn,
 Två herrar kråma sig med kors på ryggen,
 Tre andra sitta der med långa horn.

En del ser ut att hafva dränkts i vin,
 Ett flertal liknar mera drönarbin;
 Men störst är »dödskallen» ändå, den styggen!

* Döds-kalle-fjäriln (Sphinx Atropos).

Mörkrädd.

Tyst då! Var tyst! Det går ej an att ropa
 Så der förväget midt i skogen här.
 Du kan ju väcka hela mörkrets här
 Och kan förderfva så oss allehopa.

Mins, att vårt land är mörkast i Europa,
 Att hvarje klippa gifver genljud der!
 Tänk om en uggla här i mossen är —
 Hon skulle motgång öfver motgång hopa.

Man bör med omsorg vandra stigen fram
 Och noga se sig om på hvarje stam
 Med blott en hviskning uti grannens öra.

Så kan man hinna utan äfventyr
 Ett mål, som annars upp i molnen flyr.
 Mins det — och säg: hvad har du der att göra.

Masken.

Ack, stackars mask, man har dig trampat visst!
 Men det är rätt. Hvad gör du här i ljuset,
 Du som är skapad för att bo i gruset?
 Nu har till straff du halfva kroppen mist.

Du ser, här uppe bo blott våld och list;
 Man kan förskräckas af det starka bruset.
 Likt vinterjord är här hvart hjerta fruset,
 Och foten trampar, hvem han möter sist.

Det är en lycka dock för dig, du lille,
 Om du, som folket tror, ej känsel har;
 Ty eljes kanske nu du skrika ville.

Att maskar trampas, här man lätt fördrar —
 Det anses icke någon fot ovärdigt;
 Men skriker masken, då är riset färdigt.

Myran.

Nå ja, bevars! Jag ser nog, hur du sträfvar
Att dra till stacken denna lilla qvist;
Du är helt aktningsvärd, men mins likvisst,
Att jorden ej för slika stordåd bäfvar!

Du går och yfves för, hvad ingen jäfvar,
Och högmod är nog ock hos dig en brist.
Märk dock, hvad du blott kan med mod och list,
Ett intet är för mina starka näfvar.

Jag är en vän utaf din hela slägt,
Din arbetsflit har min beundran väckt;
Men var ej stolt för dessa lumpna stackar!

Hur stark du är, du är ett kryp ändå,
Den höga stacken är en handfull strå,
Och du vill bli odödlig? — Nej, jag tackar!

Spaden.

Jag rostar bort, om jag så här skall stå.
 Det går ej an, jag måste medel finna,
 En kraftig karl, en klok och verksam qvinna,
 Att dra mig fram utur min glömda vrå.

Man bör ej fordra, jag skall sjelf förstå,
 Hur jordens spadar sina segrar vinna.
 Jag är ej formad för att slikt besinna,
 Men håll i skaftet blott, så går jag på.

Förunderligt! Här stod i vrån en skyffel,
 En ful och löjlig gammal hedersknyffel,
 Men han kom fram i verlden dock till slut.

Och jag står kvar! Det tycks bero på lycka,
 Hvem starka armar ur sitt intet rycka,
 Hvem som skall äras eller dömas ut.

Den första ärlan.

1881.

Den lilla krya Vårens skänkmamsell.
 Har kommit hit att ordna gröna fester.
 Ack, stackars lillan! det blir ondt om gäster,
 Men gubben Vinter kommer nog i qväll.

Än ligga drifvor rundt kring våra tjäll,
 Smutshvita drifvor, gamla fula rester;
 Och fåfängt lärkan gör i skyn protester,
 Att jorden kläder sig i vinterfäll.

Ja, lilla vän, men du kom hit ändå
 Att reda dig bland oss en bädd af strå
 Och lära oss på nytt att le och skalkas.

O, var välkommen! Jag var nyss så trött,
 Nu lutar jag mig ned och drömmer sött
 Om sol och fogelsång — ty våren nalkas.

Godt lynne.

Kom, låt de mäktige i frid regera!
 Med klagan ej ditt goda lynne spill!
 Drick vid ditt glas de små tyranner till
 Och ropa: bravo, gubbar! Mera, mera!

Är du en syndabock som andra flera,
 Så låt dig offras och slå gladt din drill!
 Må världen styras, som hon styras vill:
 Dess gunst och hat dig störe ingendera!

Det fins så mycket skönt i denna verd.
 Hvad är all lumpen äflan sist dock värd
 Emot den sälla konst att lycklig vara?

Slå upp ditt öga och drick solens ljus!
 Af hjertefröjd tag dig ett ärligt rus,
 Som blott de gode kunna rätt förklara!

Dälden.

Dig har ej menskofot ännu beträdd,
 Naturen af sin renhet här kan skryta:
 En skroflig klipphäll med en jättegryta
 Och några nyponbuskar rätt och slätt.

Att nå din botten vore icke lätt,
 Man kan sin hals för mindre vågspel bryta.
 Och dock, hur lockande din trånga yta
 I glädjens alla färger rikt sig klädt!

Der sjunger sylvia i arladagg
 Vid nästet, flätadt mellan ros och tagg,
 En minnets sång ifrån de södra landen.

Der kysser fjäriln ömt hvar blomsterknopp,
 Der hviskar vinden om naturens hopp,
 Och vågens suckar svara ifrån stranden.

Villa Giacomina*.

En nordisk tafla, leende och ljus!
 Hvad tjenar namnet till, från södern lånadt?
 Spörj gubben der, som ibland minnen grånat,
 Han kan förtälja om sin ungdoms rus.

Dock, han är borta re'n! Men böljans brus,
 Då en oktoberstorm i rymden dånat,
 Bär suckar än emot den strand, som hånat
 En känsla, ömmare än vårvinds sus.

Lägg dig till ro, du bölja, i din vik!
 Den stranden är på tusen blommor rik
 Och rik på tusen oskuldsfulla minnen.

En gång ett hemvist för sireners sång,
 Hans väna björkar lyssnat mången gång
 Till glädttig kör från ungdomsfriska sinnen.

* Naturskönt belägen vid Venern.

Förhållanden.

På alla håll arbetas nu i landet,
 Ej ens försvaret får stå stilla mer.
 En billig budget bästa trygghet ger —
 Med norska hugg, förstås, på brödrabandet.

Fort, rädda kyrken blott, hvem helst som kan det!
 Bort med det gamla Sveas stridsbaner!
 Man är ett fredligt folk, som hvar man ser,
 Man älskar bjelken, och man hatar grandet.

Hvem hinner tänka nu på fosterjord,
 Se'n svenska åkern rågar våra bord
 Och man har fullt af mynt i hvarje ficka?

Tänk om vi reste till Amerika strax!
 Der gifver åkern ännu längre ax,
 Och guldets flödar utan tapp och svicka.

Våra profeter.

Vår tid har öfverflöd på små poeter —
 Aj, aj! der rodnar en, som kände piken! —
 Men lyckligtvis vi ha i nordens riken
 Också en här af väldiga profeter.

Det är nu »Verdens Gang». Likt små raketer
 De förre gå till väders för kritiken;
 De andre, bjessar uti politiken,
 På denna jorden älska blott förtreter.

Med samma melodi oss jemt de röra:
 »Kung, byråkrater — der är landets fara!
 Vi få ej luft, förrn dessa luften mistat.»

Det är en fröjd att positivt höra,
 Men det är skada, verklig skada bara,
 Att ingen bättre än dess runa ristar.

Convalljerna.

Naturens änglar här i skuggan stå,
 Hit vill ur lifvets strid jag sakta smyga;
 Här öppnas hjertat, och dess suck får flyga:
 O, vore jag så ren och hvit ändå!

Må andra dalens tysta frid försmå!
 Jag dröjer helst bland ängens barn, de blyga.
 För mig de tala, om de eljes tiga,
 Och jag har lärt att deras språk förstå.

Fort nu, små klockor, ringen gladt till bön!
 I stilla andakt låt oss Herren prisa,
 Som är så god och gaf en vår så skön!

Nu fylls af vällukt hela dalen opp,
 O, följ, min suck, de spådas bön med hopp,
 Att Gud mot oss barmhertighet skall visa!

Tiggarflickan.

Hvart skall du gå, du lilla bleka flicka?
 Hvar är ditt hem? Hvar är din mor och far?
 Din blick är tårfyld, och din fot är bar
 Och säkert tom din lilla klädningsficka.

Hvem kan dig så i vida världen skicka?
 Kom, sitt på tufvan här, så mjuk och rar,
 Och gissa, hvad i kappan här jag har
 En guldgul bulle — se! och sockerdricka.

Det är min frukost, lilla vännen min,
 Men jag är mätt, och nu är turen din —
 Var inte rädd för gamla gråhårgubben!

Han har små flickor hemma han också
 Och tackar Gud, att de ej tigga få
 Om några glömda ax på åkerstubben.

Bäcken.

Här gick hans krökta silfverfåra fram
 Emellan albevuxna blomsterstränder.
 En minnets kyss jag neckens blomma sänder,
 Som hvit och skär på dunkla böljan sam.

Der, litet längre bort från vägens dam,
 Låg ön som buren af najaders händer;
 Och här! och här! — hvart än jag blicken vänder,
 Jag ser vår lek och lyssnar till vårt glam.

Hvar är vår bäck? Du ser, det långa dike,
 Med räfsvans kantadt och med gröngul dy,
 Har tagit in vårt glada barnarike.

Jag vill ej stanna, men jag kan ej fly —
 Just liksom kon, som betar der vid stacken:
 Hon sträcker tjudret, men står fast i blacken.

Kyrkogården.

Hur fredligt sofva sida här vid sida
De som i lifvet aldrig tålt hvarann!
Min kära granne, här du ändtligt fann,
Att det är lappri, hvarom menskor strida.

En älskar sina höga hästar rida,
En annan kuskar med ett litet spann;
Men begge ropa: »jag är bäste man»,
Och ingen kan den andres later lida.

Så kommer liemannen, tyst och blek,
Och mejar ned som gräs de stolta tankar,
Och det blir allvar af den förra lek.

Då bli de höga hjeltar plötsligt små
Och trängas hoptals omkring nödens ankar.
Det sägs, att andre gripa fatt ett strå.

Ladan.

Du har en präktig vägg, min kära lada.
 Att du är hög och dryg, slår inte bom;
 Men jag har märkt, att du är ödsligt tom —
 En kännbar brist, som kan ditt rykte skada.

Tänk blott hur skönt att genom höet vada
 Och dyka i dess vålmar likt en lom,
 Att andas ännu friska klöfverblom
 Och vara sjelf den gladaste bland glada!

Det der och annat tycks du ej förstå,
 Fast du — förunderligt likväl att fatta! —
 Tör hafva lärt dig båd' att stå och — gå.

Jag har dig tvifvelsutan mött en gång
 I något sällskap, der man ej bör skratta:
 Der gick du lika hög och dryg och — trång.

Fennomani.

Bland annat smått hvad är fennomanien?

Jag ville kalla den en galenskap,
Ett modigt lejon utan tand i gap —
Men gräset bör ej skämta högt med lien.

Hvad qvickt kan röjas i den komedien
Att svensk af finne nekas broderskap?
Tänk om blott ryssen gjorde än ett kap,
Då vore man ju strax vid tragedien!

»Vårt land, vårt land!»* Förbjud den dolska sången,
Ur ett förrädiskt skaldehjerta gången,
Som sjungit Finlands lof — med svenska ord!

Hvad skall väl Finland med det svenska språket?
Ja, se hvad lagrar re'n det finska bråket
Har skurit åt det gamla Finlands jord!

* Förbjuden att sjungas på svenska vid en fosterländsk fest i Helsingfors 1881.

Molnen.

Vi komma tågande långt fjerran från
Och vandra fjerran bort mot skilda trakter.
Vår blinda flygt är styrd af dolda magter,
Som dela fröjd och qual åt jordens son.

Vi tända blixten, rulla åskans dån
Och störta, brusande likt katarakter,
Mot jordens djup; då höres ur dess schakter
En suck af lättnad ifrån fältets strån.

Vi hörde stoftets barn sin himmel banna,
Och Gud barmhertig lät dem rasa fritt,
Till blygselns rodnad brände deras panna.

Då bredde vi vårt dok alltmera vidt,
Men löstes upp i solljus många gånger,
När emot himlen stego jordens sånger.

Fårskoeken.

Hvart förs jag hän af sångens vilda yra?
 Är det Arkadien, som här sig ter?
 Från högre rymder har jag störtat ner
 Midt i en flock, som går på alla fyra.

O, hvilket bräkande! Min ömma lyra,
 Re'n matt förut, med möda höres mer.
 Se, hur hvart får förvånadt på mig ser,
 Och baggen kan sin vrede knappast styra.

Och jag, som strängat lyran re'n i moll,
 Hur vill jag sjunga nu för denna skoeken,
 Som aktar skaldekonst ej mer än noll?

Jag riktigt skäms. Der vandrar hela flocken,
 Som om jag aldrig funnits, bort helt lugnt
 Att se, hvar gräset saftigt är och ungt.

En färsk stubbe.

Jag tror du skummar utaf raseri?
 Åh nej! Det är min lifskraft blott du skådar,
 Den sista strömmen utur lifvets trådar;
 I morgon, tänker jag, är allt förbi.

Väx hög som jag, väx ung och stark och fri
 Och plötsligt känn, hur dödens hand dig bådard,
 Att han din merg till maskars föda knådar:
 Det är en dryck med bitter galla i.

Jag tänkte blomma rikt, var full af kraft,
 Min rot var djup, så hög min hvälfda krona,
 Och under bark flöt vårens friska saft.

En dust med stormen var för mig en lek.
 När bad jag snö och blyxt min hjessa skona?
 Jag är en stubbe nu, men var en ek.

Skönheten.

Jag ser ej något skönt hos denna qvinna.
Hon har ett hufvud — mången har ju det!
På jorden trycker hon de minsta fjät,
Men min beundran kan hon dock ej vinna.

Hon tyckes skapad att likt spindeln spinna
För stackars flugor sina starka nät.
Det gör mig ondt att ställa till förtret,
Men något hjerta kan jag icke finna.

När nyss hon prisades en yppig ros,
Då såg jag hennes fågring fly sin kos
Och endast taggar på den nakna stammen.

Och tänkte: bada dig i smärtans tår,
Och du skall blomma i en evig vår
Med rena, oskuldshvita rosor, amen!

Janusbilden.

Säg, käre fader, hur har bilden fått
Två ansigten och dock ett hufvud bara?
Du som kan allt så underbart förklara,
Har du den gåtans tydning ock förstått.

Min son, jag har i lifvets skola gått
Och lärt mig barnafrågor der besvara.
Den bilden är en man, som han bör vara,
Med tanken djup, med hjertat gladt och godt.

När han de lifvets dunkla gåtor pröfvar,
Åt hvilka ingen än gaf form och lag,
Då bär han hög den gamle vises drag.

Men när han skönt det manligt ädla öfvar
Och hemtar kraft i kärlek, tro och hopp,
Då ser han med en ynglings öga opp.

Gatlyktan.

Du tyckes stolt att uti mörkret lysa —
 Du är ju solen i din ringa krets!
 Men då ej mörkret alltid är tillreds,
 Hvad känslor kan du under dagen hysa?

Då får du som en lätting stå och frysa;
 Och då dig ingen ser, du säkert leds.
 Jag känner mången, som ej är tillfreds,
 Om hans pegas ej hvar minut vill nysa.

Den som vill lysa, måste mörker ha,
 Och därför tycka dessa stora ljusen,
 Att »gamla kära mörkret är nog bra».

Vår tid är vurmig af upplysningsrus;
 Men tänd den lyktan uti solens ljus . . .
 Hvaba? Jag tror, att mörkret är dock susen!

Kärleksnabb.

Jag har ej kraft att skapa något stort,
Och mången ler väl äfven åt det lilla;
Men en gång gjorde jag min sak ej illa,
Den gången gick det både väl och fort.

Det var en dag, då allt var som förgjort.
Jag såg min lilla fästmö's tårar trilla,
Men var bestämd att ej ett tröstord spilla;
Sjelf hade jag på hand de bästa kort.

Nu blef det natt, der det var solljus nyss;
Hon hade icke velat ge en kyss,
Och nu var turen min att kyssar neka.

En sorg jag skapat; strax var allt förbi,
Jag tappade kurage och lade bi
Och lät mig se'n så mycket mera smeka.

Ljusstaken.

Min hyllas prydnad, en gång väl förgyld!
 En sådan stake finnes ej bland tusen,
 Om' ock man letar genom alla husen
 I denna stad, af ljusastakar fylld.

Hvad föreställer denna menskobil,
 Hvars sträckta armar gripa efter ljusen?
 Mig tyckes, att han liknar mest tungusen,
 Måhända ock en vän, från mig nu skild.

Ja, kära stake, du är lik min vän.
 Han söker liksom du att fatta än
 Det högre ljuset, fast med tankens skärpa.

Han har funderat nu i många år.
 Hvad han skall kläcka, jag dock ej förstår;
 Han bara rufvar, men tycks aldrig värpa.

Gnistor.

Här har jag suttit nu helt lugnt och sett
En liten skorsten, som för fasligt väsen.
Han sprutar gnistor, och det hör till pjesen,
När i ens inre det blir riktigt hett.

Men det är retsamt, att han ej har vett.
Här står nu strax bredvid den gamla häsen
Så trind och dryg, fast bara torra gräsen;
Den har han ej en enda gnista gett.

Hvad tjena alla dessa gnistor till,
Som skorstensdvergar ut i verlden sända?
De slockna heldre, tror jag, än de tända.

Ja väl! Och dock jag icke neka vill,
Att det är nöjsamt se den ljusa skara
Midt genom mörkret emot molnen fara.

Gumman.

Hon sitter i sin stuga silfverhårig,
 Så arm och ringa, men så nöjd ändå.
 Att Gud är god hon tror sig godt förstå,
 Ty hon är rask ännu, fast åttiårig.

Af tidig nöd blef kinden blek och fårig,
 Men nöden var ej svår att bära på,
 Ty »Gud ske lof! det lilla fick förslå,
 Då mer ej fans, och klagan är så 'dårig'».

En enda önskan tyckes gumman ha:
 »Om stugan låge litet mer åt vägen,
 Så vore det, Gud signe, nog så bra».

Men får hon bara vara hjälpligt kry,
 Så går det nog, i nedan som i ny,
 Att stigen hitta, »bara en är trägen».

Klipp-parti.

»Hvad mäktigt intryck dessa klippor gifva,
Hit slungade en gång af jättehand!
Mosslupna stå de der i solens brand,
Och ängens blommor deras allvar lifva.

O, hvarför fick jag ej skaldinna blifva
Likt dessa korade i skilda land,
Som föra penseln med så dristig hand
Och låta snillet gudom färgen rifva?»

Så ropar Lilly, snafvande på stig,
Och frågar, andfädd än och stödd på mig,
Hvad jag om dessa stolta klippor menar.

Ack, stackars Lilly hade stött sitt knä,
Och hennes ledsven var ju ej af trä!
Han svär de äro idel stötestenar.

Spörj ej!

O, spörj ej du, hvar dessa strider stått,
 Der varma hjertans varma blod har runnit!
 Har röda rosor du i mullen funnit,
 Du har måhända skördat, der de sått.

Den väna blomma du att njuta fått
 Vet intet om, att här en strid har brunnit,
 Kan ej förklara, hur hon mognad hunnit,
 Men ber dig älska, le och älska blott.

Hvad mer om lifvet all vår sällhet mördar,
 Blott sådda törnen gifva rosenskördar,
 När en gång vintern blir förbytt till vår?

Låt bittra roten vara kvar i mullen!
 Det är ju blomman, som ger färg åt kullen,
 Som till ditt hjerta och till ljuset trår!

I skogen.

Hvad här är tyst, hvad här är godt i dag!
Min fröjd kan ingen se och ingen störa.
Jag kan ej ens det minsta missljud höra,
Ej, fast jag lyssnar till mitt hjertas slag.

Hvar är nu stormen med de bistra drag,
Som brukar dånande i rymden köra?
Hvar dessa moln, som mörka skuggor föra
Fram öfver hjertats solbelysta dag?

De äro borta nu. Sjung Herrens pris,
Du arma hjerta, som så rikt dig känner!
Likt fogeln der sjung du på eget vis!

Ej såsom lärkan högt min flygt jag spänner,
Men sparfvens qvitter eger ock sin fröjd:
Gud vare tack! Jag är så glad och nöjd.

Mitt gamla ur.

I tjugo år har jag nu hört dig picka,
 Och aldrig drog du dig en half minut.
 Ditt ordningssinne skämmer rakt mig ut,
 Men det är svårt att lika väl sig skicka.

När sågs du trött på denna världen blicka?
 När hann ej du att göra allt till slut?
 Precist på slaget gör du din salut:
 Du hör ej till de tröga, ej de qvicka.

Om jag ett sådant mönster kunde bli
 Och riktigt dela in båd' dar och nätter,
 Då — vore lifvets glädje snart förbi.

Hvad vore då en lärkas glada sång?
 Hvad vore strängaspel och små sonnetter?
 Då blefve jordens vida rund mig trång.

Spegeln.

Ljug gerna för hvar liten skälmsk kokett!
 De tro dig blindt, de kära sockergrynen.
 Men hvarför göra mig så lång i synen?
 Är du en spegel du? På intet sätt!

Att tala sannt för dig bör vara lätt.
 Hur kan du ge mig denna dumma minen?
 Än har jag aldrig rynkat ögonbrynen,
 Då jag mig satt att skrifva en sonnett.

Kanske du tror man bör se dyster ut
 Och hvälfva ögonen — se der, just så ja!
 Du är en narr, mitt tålomod tar slut.

Jag ville se en liten glad poet,
 Då tar du fram en röfvarhöfding.... nå ja,
 Han ser ej ut att göra stor förtret.

Huggormen.

God morgon vördnadsfullt! Hur står det till?
 Jag tror ers nåde visar klufven tunga!
 Om ursäkt! Som exempel för de unga
 Slik sed jag ej rekommendera vill.

Ers nåd blir ond, förstår ej skämtets drill?
 Arglistigt hvasst små kloka ögon ljunga.
 Tänk om jag voro här bland stenar tunga
 En liten tossa, som förtjust satt still!

Kryp litet grand, ers nåd, så der finurligt!
 Det ser så smidigt och förståndigt ut —
 Förlåt, förlåt! Jag talar blott figurligt.

Blott än en bön — se'n är mitt pladder slut:
 Ers nåde vägrar mig väl ej krediten,
 Att detta lilla skämt har stärkt aptiten?

Det förlofvade landet.

Hur blått, oändligt ligger hafvet der —
 Och dock ett guldland på dess andra sida,
 Der samma vindar, samma vågor strida
 Och sorg och glädje vexla just som här!

Hur månet skepp en hoppets laddning bär
 Till denna kust, der menskor ej tros lida
 Blott för de målningar agenter sprida,
 Mer falska än den falska böljan är!

Det fins ett annat haf, ett annat land:
 Min tankes bölja och min anings strand —
 Kolumbus en gång hittar dit nog vägen.

Ty hvad han lärde om den sköna ängd,
 Om guld och ädelsten och perlors mängd,
 Det är nog mer än blott en gammal sägen.

Julgranen.

Hur många barnslig fröjd det trädet skänker
 Med lånadt glitter på hvarenda gren!
 Hvem minnes här att mäger torkat re'n?
 Hvem saknar doftet, när blott ljuset blänker?

Ej är det granens skuld, att nu hon kränker
 Naturens lagar. Ibland tall och en
 Hon stod i skogen glad, men lärde se'n,
 Hvad verlden om ett simpelt skogsträd tänker.

Det är en sorglig och en mensklig lott
 Att prisas utaf allt, som tänker smått,
 Då lifvets bästa saft har flyktat redan.

Hvem kände granen, der hon stod i skog,
 Då trasten drill på drill bland barren slog?
 Hon höggs, fick glitter — och vann rykte sedan.

Boken.

Du lilla bok, välsignad vare du!
 Och han, den ädle, som så skönt har sungit
 Om hoppets ros, hvars knopp ej maskar stungit,
 Välsignad han — jag har fått svalka nu.

Den bittra sorgen klöf min sköld itu,
 Jag stod så värnlös, se'n min klinga sprungit.
 De arma strängar, dem jag ljuda tvungit,
 Re'n lågo Brustna — men jag bad ännu.

Du lilla bok, hur fick jag dig då fatt?
 Var det en aning om den gyllne skatt,
 Som gaf mig hoppet, gaf mig lifvet åter?

Det blef så underligt uti min barm;
 Nyss var der höst, nu kännes våren varm,
 Och klarnad sky det milda majregn gråter.

Till en skald,

som jag känner.

Töm ut det vattnet ur din dikts pokal!
 Det är ju grumligt utaf feberdrömmar.
 Din sångmö's elf har inga strida strömmar,
 Du tror dig sjunga, när du ömkligt gal.

Från höjden blicka ned i lifvets dal!
 Gråt, om du för de arma slafvar ömmar,
 Men när du diktens rosenlöja sömmar,
 Sjung då om hoppet, ej om mörka qvall!

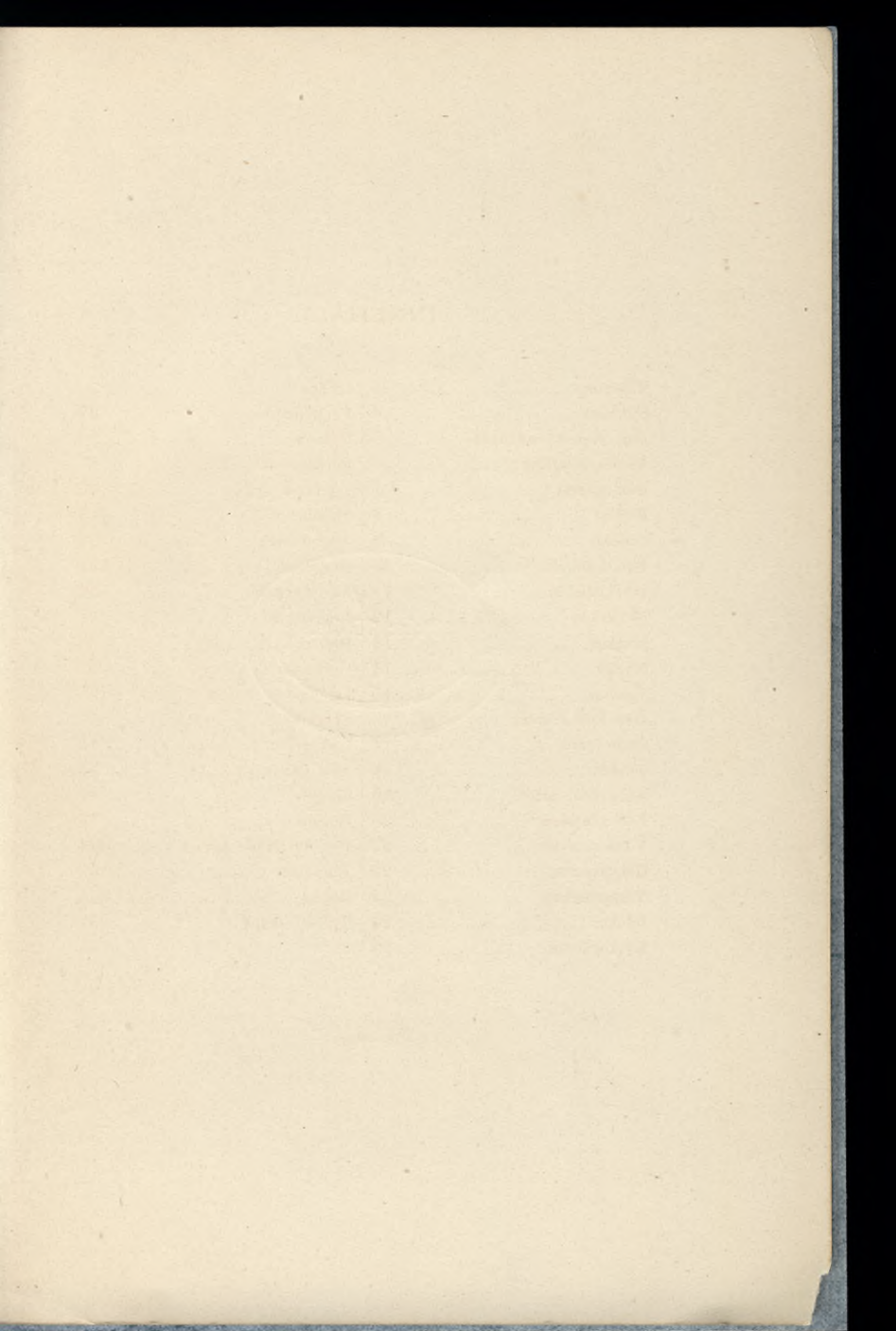
Se der är natten! Låt dit ut oss gå!
 Säg, har du lust att höra ulfven tjuta?
 Är det ej mörkt och dystert nog ändå?

Men blicka dit! — Se der går månen opp,
 Och skogen ljusnar — tag nu fram din luta
 Och hviska glädt och ömt om hjertats hopp!

INNEHÅLL.

Tillegnan	3	Ladan	26
Stormen	4	Fennomani	27
Den svenske soldaten	5	Molnen	28
Verldsomsegling	6	Fårskocken	29
Den yngsta	7	En färsk stubbe	30
Farligt	8	Skönheten.....	31
Grodan	9	Janusbilden	32
Den inbundne	10	Gatlyktan	33
Insektslådan	11	Kärleksgnabb	34
Mörkrädd	12	Ljusstaken	35
Masken.....	13	Gnistor	36
Myran	14	Gumman	37
Spaden	15	Klipp-parti	38
Den första ärlan	16	Spörj ej	39
Godt lynne	17	I skogen	40
Dälden	18	Mitt gamla ur	41
Villa Giacomina	19	Spegeln.....	42
Förhållanden	20	Huggormen	43
Våra profeter	21	Det förlofvade landet ..	44
Convaljerna	22	Julgranen	45
Tiggarflickan	23	Boken	46
Bäcken.....	24	Till en skald	47
Kyrkogården.....	25		

Pris: 75 öre.

1001850727

